

баво ли е въ Търново? Щастливи сж тѣзи, които ще те виждатъ.

Иваница съ замѣгленъ погледъ се откопчва отъ ржцетѣ ѝ, търси шапката си...

— Въ сжбота. Сбогомъ, Ефросина!

Долу, при вратата, се сблъсква съ единъ императорски находникъ.

— Кого търсишъ? — го пита неспокойно момъкътъ.

— Писмо отъ василевса за кира Ефросина.

Съмнение и гнѣвъ клѣцва сърдцето на княза. Той се увива въ тъмната си намѣтка. Съ запалени борини тѣлохранителитѣ довеждатъ конетѣ. Алени сѣнки трепватъ по искрящия снѣгъ.

Все едно! Трѣбва да се свърши... — процежда глухо презъ жбитѣ си Иваница и яростно убожда коня въ хълбоцитѣ.

Горе хетерата дълго следи отъ прозореца пламтящата дия, следъ това разтваря императорската вестъ.

... Князътъ крои опасни нѣща. Нищо не може да откъсне мисльта му отъ родината. Ти си единствената, която можешъ да го задържишъ. Преди нѣколко време той е изгорилъ нѣкакво писмо. По парченцето пергаментъ, намѣрено въ пепелъта, си личи, че е било отъ България. Ако пленникътъ избѣга, Асѣнъ ще се съюзи съ кръстоносцитѣ и ние сме загубени. Разчитамъ на тебе много...

Ефросина сбръчва тънкитѣ си вежди и дълго гледа замислена пергаментата.

Една прозрачна сълза лъсва върху края на окото ѝ и измива всичкитѣ ѝ грѣхове.

ГЛАВА XI.

Леденъ вѣтъръ шибаше лицата на четирмата конници, които слизаха презъ една широка тиха улица къмъ седемнадесетия кварталъ на осмия регионъ. Въ осмия регионъ, разположенъ край стръмнитѣ брѣгове на Петриона, живѣеха най-знатнитѣ и най-богатитѣ ромей. Тамъ бѣ и